

Operația

Operația

În timpul războiului american slujeam ca doctor militar în armata Statelor Unite. După lupta din Gettysburg zăceau în spitalul nostru sute de soldați răniți. Douăzeci dintre ei aveau neapărată nevoie să li se amputeze atât mâinile cât și picioarele. Printre cei din urmă era un tânăr, Carol Culson, care slujea numai de două luni. Fiind prea tânăr pentru instrucție, fusese dat ca toboșar. Când ajutorul meu împreună cu un infirmier au vrut să-i dea cloroform înainte de operație, el s-a întors și n-a vrut cu nici un chip să-l ia. Auzind că aceasta e porunca doctorului, a spus: "Roagă-l atunci pe doctor să vină la mine".

Am venit la patul lui și i-am vorbit cam în felul următor: "Tinare, pentru ce nu vrei să iei cloroform? Când te-am găsit pe câmpul de luptă erai așa de slab, încât nici nu credeam că merită să te mai ridic de pe loc! Văzându-te însă că deschizi ochii mari, m-am gândit că ai poate o mamă care se gândește la fiul ei. N-am vrut să te las să mori și de aceea te-am adus aici; ai pierdut însă așa de mult sânge, încât ești prea slab ca să poți suporta operația fără să fii adormit". Atunci el mi-a luat mâna într-a lui și, privindu-mă drept în față, mi-a spus: "Domnule doctor, într-o duminică după-amiază, când eram în vârstă de 9 ani, mi-am dat inima Domnului Isus. De atunci mi-am pus toată încrederea în El și cu aceeași credință aștept și acum ajutorul Lui. El e puterea și sprijinul meu. El mă va ajuta când imi veți tăia mâinile și picioarele".

L-am întrebat apoi dacă îmi permite să-i dau puțin rachiul. Iarăși m-a privit drept în față și mi-a spus: "Domnule doctor, aveam abia 5 ani când, într-o zi, mama a îngenuncheat lângă mine, mi-a înfășurat gâtul cu brațele și mi-a zis: «Carol, vreau să-L rog acum pe Domnul Isus să te ajute ca niciodată să nu guști vreoa picătură de băutură spirtoasă. Tatăl tău a murit din pricina băuturii și zace în mormânt, săpat de această patimă. Eu am promis să te cresc cu ajutorul lui Dumnezeu în așa fel încât să-i poți înștiința pe tineri să se ferească de acest pahar amar». Acum am 17 ani, dar n-am gustat niciodată vreoa băutură mai tare decât cafeaua și ceaiul; și acum, când poate în curând voi sta în fața lui Dumnezeu, vrei să mă trimiți la El cu rachiul pe buze?" Nu voi uita niciodată privirea pe care mi a aruncat-o tânărul. Pe vremea aceea nu-L urmam încă pe Isus, dar m-am mirat de credințioșia acelu tânăr pentru Mântuitorul său. Iubirea și încrederea nestrămutată în El nu puteau să mă lase nepăsător. De aceea am făcut ceva împotriva obiceiului meu. L-am întrebat dacă dorește compania unui credincios. - O, da, domnule doctor! a fost răspunsul.

Credinciosul a venit. El îl cunoștea pe tânăr, pentru că îl văzuse deseori la adunările de rugăciune.

- Dragă Carol, sunt atât de mâhnit să te găsesc într-o stare așa de tristă.

- O, îmi este bine! a răspuns rănitul. Doctorul mi-a spus să mă adoarmă cu cloroform, dar eu n-am primit. Nici rachiul pe care mi l-a dat nu l-am luat. Pot, prin urmare, să plec cu sufletul liniștit, dacă mă cheamă Mântuitorul meu.

- Nu vei muri, Carol, a spus credinciosul, dar n-aș putea face ceva pentru tine, dacă Domnul te-ar chema la El?

- Ba da. Sub perna mea vei găsi o Biblie mică, împreună cu adresa mamei, a spus bolnavul. Trimite-i, te rog, cartea și scrie-i că, de când am părăsit țara, n-a trecut nici o zi, nici în timpul marșului, nici pe câmpul de luptă, nici în spital, în care să nu fi citit un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu și să nu-L fi rugat pe Domnul ca să o binecuvânteze pe scumpa mea mamă.

- Mai ai ceva pe inimă, dragul meu? a întrebat credinciosul.

- Da, scrie-i, te rog, profesorului școlii de duminică din Brooklin Sand Street, N.Y., că n-am uitat vorbele lui blânde, rugăciunile și sfaturile lui bune. Ele m-au însoțit în toate primejdiile luptei, iar acum, în ceasul morții mele, îl rog pe scumpul meu Mântuitor să-l binecuvânteze pe bătrânul meu învățător. Atât este tot ce te rog. Apoi, îndreptându-se spre mine, mi-a spus: "Domnule doctor, acum sunt gata și îți promit că nu voi scoate nici un geamăt, chiar dacă nu-mi vei da cloroform".

Am încuviințat, dar nu îndrăzneau să fac operația. De aceea m-am dus în camera de alături, ca să mă întăresc cu o băutură. Nici cel mai mic zgomot n-am auzit când tăiam în carnea lui Carol Culson. Când am apucat însă instrumentul ca să-i desfac oasele, el și-a dus colțul pernei la gură și l-am auzit spunând: "O, Isuse, iubitul meu Isus, rămâi acum lângă mine". Băiatul s-a ținut de cuvânt, n-a gemut. Eu n-am putut dormi în noaptea aceea. Vedeam mereu înaintea mea ochii aceia blânzi și albaștri, iar în urechi îmi răsunau cuvintele: "Doamne Isuse, rămâi lângă mine". La miezul nopții m-am sculat din pat ca să cercetez bolnavii, lucru pe care nu-l făcusem niciodată până acum fără să fi fost chemat anume, așa de mare îmi era dorința să-l mai văd încă o dată pe acest tânăr. Infirmierul mi-a spus că 16 răniți au murit și au fost duși la morgă.

- Ce face Carol Culson? A murit și el? au fost întrebările mele.

- Nu, domnule doctor, mi-a răspuns infirmierul, el doarme liniștit ca un copilăș.

M-am dus la patul lui. Una din îngrijitoare mi-a spus că pe la ora nouă seara, doi tineri creștini au mers prin spital ca să citească din Biblie bolnavilor și să le cânte cântări creștinești. Când au ajuns la patul lui Culson, au îngenuncheat și, după ce și-au sfârșit rugăciunea, toți, împreună cu Carol, și-au înălțat inimile spre Domnul prin cântecul: "Isus, Mântuitorul sufletului meu".

Nu puteam pricepe cum băiatul a putut să cânte după niște dureri așa de mari.

Rugăciunea lui Carol pe patul de moarte

Cinci zile după operație, tânărul a trimis să mă cheme. De la el am auzit atunci pentru prima dată Evanghelia.

- Domnule doctor, a spus el, mi-a sosit ceasul morții; nu cred să mai apuc răsăritul soarelui. Dar, mulțumită Domnului, sunt pregătit pentru moarte. Înainte de a muri doresc să-ți mulțumesc din tot sufletul pentru bunătatea ta. Domnule doctor, dumneata ești evreu și nu crezi în Isus, dar n-ai vrea să stai și să vezi cum am toată încrederea în Mântuitorul meu până în cea din urmă clipă?

Am încercat, dar n-am putut; n-aveam tăria să văd murind un creștin fericit în iubirea lui pentru acel Isus pe care eram obișnuit să-L urăsc. De aceea am părăsit încăperea. Un infirmier a venit peste douăzeci de minute și m-a găsit cu fața ascunsă în palme.

- Domnule doctor, mi-a spus, Carol dorește să vă vorbească!

- Chiar acum vin de la el, am răspuns, și nu pot să mă duc iar!

- Domnule doctor, el spune că trebuie să vă vorbească încă o dată înainte de moarte. Eram hotărât să nu mă las influențat de vorbele sale, dacă vor fi în legătură cu Isus al lui. Intrând la el, am văzut îndată că i s-a apropiat sfârșitul.

- Domnule doctor, a spus el, te iubesc pentru că ești evreu. Prietenul meu cel mai bun pe lumea aceasta era tot evreu.

- Cine era acesta? l-am întrebat.

- Isus Hristos, la care aș vrea să te aduc înainte de moartea mea, a răspuns el. Îmi promiți, domnule doctor, că n-ai să uiți ceea ce îți voi spune acum?

După ce i-am promis, a continuat: "Acum cinci zile, pe când îmi tăiai mâinile și picioarele, m-am rugat Domnului Isus ca să te facă să te hotărăști pentru El".

Cuvintele lui m-au atins până în adâncul inimii. Nu puteam pricepe cum e posibil ca el să uite totul din jur și să se gândească numai la Mântuitorul său și la sufletul meu nemântuit, pe cand eu îi pricinuiam durerile cele mai mari. Tot ce i-am putut răspunde a fost: "Da, dragul meu, lasă că va fi bine". Cu aceste cuvinte l-am părăsit.

După douăsprezece minute era la Isus, Domnul lui!

În timpul războiului, sute de soldați au murit în spitalul meu, dar numai pe unul l-am condus până la groapă, pe Carol Culson, tânărul toboșar. Am mers călare mai mulți kilometri, numai ca să iau parte la înmormântarea lui. Am pus să-l îmbrace cu o uniformă nouă și să-l așeze într-un sicriu ofițeresc, acoperit cu steagul nou al Statelor Unite. Luni întregi m-au urmărit cuvintele acelui tânăr; ele îmi răsunau mereu în urechi. Totuși, în tovărășia ofițerilor am uitat, încet-încet, cuvântarea pe care mi-o ținuse tânărul Carol în ceasul morții lui. Niciodată însă n-am putut uita răbdarea minunată cu care a suferit durerile grozave și încrederea copilărească în acel Isus al Cărui Nume nu era atunci pentru mine decât un cuvânt gol și o rușine.

clickbible.org